

kaste endnu en redningskrans ud, for der er tilsyneladende ikke kun behov for en, men for to.

Det er hr. Brian Mikkelsen, der også har behov for en. For som det også blev påpeget af fru Elisabeth Arnold, kan det være svært at få tingene til at hænge sammen. Hvis det er sådan, at vi tager udgangspunkt i det, den konservative ordfører sagde, nemlig at der selvfølgelig er konsistens i det, som De Konservative siger og mener, så vil jeg godt citere fra dagbladet Børsen i går, hvor den konservative fru Anne Birgitte Lundholt citeres for at sige:

»Det ville, når og hvis apparatet, altså med grønne afgifter, blev introduceret, være yderst enkelt for en regering på et senere tidspunkt at dirigere en lille, men senere større del af sådanne grønne afgifter ned i den altid slunkne statskasse. Men hertil kommer, at vi ikke bryder os om et system, som indebærer oplagte muligheder for, at man med miljøet som skalkeskjul kan foretage en egentlig erhvervspolitisk styring.«

Det, man kan konstatere her, er altså, at det tværtimod er det omvendte. Det er, at man bruger det, man kalder frygten for erhvervspolitisk styring, som et skalkeskjul for at foretage noget effektivt i forhold til miljøet.

Jørn Jespersen (SF):

Som det vistnok er fremgået af den hidtidige debat, er de forslag, der er til behandling her i dag, et led i en aftale mellem regeringen, SF og Enhedslisten om at gøre en indsats for at få udfaset nogle stærke miljøskadelige stoffer og for at få ordentlig styr på indsamlingen af miljøskadelige stoffer.

Jeg tror i virkeligheden, at det mere er den politiske konstellation, der er grunden til, at Venstre og De Konservative reagerer så stærkt, men også så ulogisk og usammenhængende. Jeg kunne godt have en fornemmelse af, at det, der i virkeligheden er baggrunden for Venstres og De Konservatives opførsel i dag, er, at man mente, at man med indgåelse af finanslovforliget i virkeligheden havde fået et veto mod alle forner for miljøpolitiske tiltag i løbet af 1995. Det har nu altså vist sig, at man ikke kan bremse ethvert miljøpolitisk tiltag, og det er man voldsomt ophidset over.

Jeg er helt enig i, at det her forslag skal ses som en del af de samlede forslag, der er på tale, både dem, vi skal behandle senere i dag, men også pesticidafgiften og en CO₂-afgift, som jo skal forhandles i løbet af foråret. Vi ser det faktisk som et ganske stort gennembrud for en for-

nuftig miljøpolitik, at der nu bliver taget hul på at benytte grønne afgifter som et styringsinstrument.

Vi synes, at det, at afgiftspolitikken nu også bliver bragt ind i den brede vifte af instrumenter, der bliver anvendt til at forbedre vores miljø, er et meget væsentligt fremskridt.

Vi er enige i, at det ikke altid er de grønne afgifter, der er det mest effektive middel. Vi er meget åbne over for en diskussion i de konkrete tilfælde om, hvornår et forbud er den bedste måde, hvornår en regulering ved hjælp af uddannelse og rådgivning er det bedste, og hvornår grønne afgifter er det bedste.

Det må man tage konkret stilling til i hver enkelt sag, og så må man forsøge at komme igennem med det, der er politisk muligt, og som har den størst mulige miljøpolitiske effekt i hver enkelt sag.

Det, der er så kritisabelt ved Venstre og De Konservative, er jo, at man aldrig vil benytte nogen af midlerne. Når der bliver foreslået grønne afgifter, så går man principielt ind for forbud, og når der bliver foreslået forbud, så er man principielt for grønne afgifter.

Jeg mener, at Venstre og De Konservative i dag har demonstreret en dyb utroværdighed i forhold til den miljøpolitiske profil, som de prøver at opbygge, men det lykkes åbenbart ikke. Det, der er sagen med de grønne afgifter, er jo, at det er et forsøg på at styre markedet i stedet for, at det altid er markedet, der skal styre os andre. Grønne afgifter er et forsøg på at flytte nogle balancepunkter i de økonomiske kalkulationer, der bliver lavet af både private husholdninger og i det her tilfælde af erhvervslivet, sådan at man i en lang række tilfælde gør det mere økonomisk attraktivt for virksomheden at benytte nogle mindre miljøfarlige stoffer, og at man derfor ledes i retning af et mindre forbrug og i retning af større bestræbelser på at finde alternativer.

Der er altså tale om, at man

- 1) ved hjælp af de grønne afgifter påvirker adfærd, og
- 2) at man fremmer produktudvikling og teknologiudvikling med henblik på at fremme en renere og grønnere teknologi i vores erhvervsliv.

Det er altså utroligt, at liberale partier, hvad de jo kalder sig, ikke kan se fornuften i også at bruge grønne afgifter som et styringsinstrument.